

především přírůstek věci, dokud není od ní oddělen (tedy součástí věci), a teprve pak určuje, za jakých podmínek jest vedlejší věci považovati za příslušenství věci hlavní (tedy příslušenství v užším, pravém slova smyslu). Součástí věci jsou za všech okolností jediným právním celkem s ostatní věcí a sdílejí její osud; u nemovitostí stanoví § 295 obč. zák. výslovně, že tráva, stromy, plody a jiné upotřebitelné věci, které země na svém povrchu plodí, zůstávají tak dlouho nemovitým jměním, dokud nebyly od země a půdy odděleny. Stromky pěstované ve školce jsou podle tohoto zákonného předpisu až do svého oddělení součástí pozemku, v němž jsou zasazeny a nemají samostatné právní existence. Je zcela nerozhodné, že v souzeném případě jde o stromky pěstované na cizím zpachtovaném pozemku za tím účelem, aby byly postupně vyrývány a rozprodávány, neboť podle autentické interpretace § 295 obč. zák., které musí býti za všech okolností dbáno, nastane přirost již zapsuštěním kořenů jakékoliv rostliny či plodiny do země, při čemž je lhostejné, stalo-li se toto zapsuštění kořenů vůbec lidským přičiněním či bez něho. Nezáleží tedy na tom, kdo stromky zasadil, zda je zasadil na svém pozemku či na cizím, ani za jakým účelem se tak stalo. Dokud jsou stromky v pozemku, nelze na ně vésti exekuci jako na věci movité a musí vymáhající věřitel použití k svému ukojení jiných prostředků, kterých mu poskytuje exekuční řád. Rozhodnutí č. 14348 Sb. n. s. se na souzenou věc nehodí, ježto se týká jiného případu.

Čís. 15533.

K otázce žalobního petitu v žalobě na zrušení majetkového společenství a jeho rozdělení na základě sjednané dohody.

(Rozh. ze dne 22. října 1936, Rv II 874/34.)

P r v ý s o u d zamítl žalobu, již se domáhaly žalobkyně výroku, že se společenství stran nemovitosti zapsané ve vl. čís. 76 a 207 mezi spornými stranami zrušuje a nařizuje se rozdělení tohoto společného nemovitého majetku v tom smyslu, že žalobkyni Žofii Š-ové připadá do výhradního vlastnictví nemovitost zapsaná ve vl. čís. 76, žalobkyni Františce Ch-ové západní část jednoho pozemku v určité výměře a žalované Anežce C-ové zbytek nemovitosti zapsané ve vl. čís. 207, a to tak, že hranici mezi pozemkem připadajícím žalobkyni Františce Ch-ové a žalované Anežce C-ové bude přímka probíhající od jihu na sever rovnoběžně s hranicí mezi dvěma jinými pozemky, dále že jest žalovaná povinna trpěti, aby žalobkyně Františka Ch-ová dala společným nákladem se žalovanou provésti zeměměřičem rozdělení nemovitosti zapsané ve vl. čís. 207 a vyhotovení příslušných a potřebných geometrických nákrešů. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Po úmrtí Jana K-y, jenž byl spoluvlastníkem vl. čís. 76 a 207 s Marií K-ovou k ideální polovici obou vložek, došlo mezi Marií K-ovou, vdovou

po zemřelém Janu K-ovi, a dcerami Františkou Ch-ovou a Anežkou C-ovou k dohodě, že Marie K-ová se má státi jedinou vlastnící vl. čís. 76 a vl. čís. 207 má připadnouti dcerám Františce Ch-ové a Anežce C-ové polovicí tak, že každá z nich má dostati polovici vl. čís. 207, avšak fysicky rozdělenou tak, že Františce Ch-ové připadne západní polovice, od přímky probíhající od jihu na sever rovnoběžně s hranicí mezi dvěma jinými pozemkovými parcelami. Procesní soud žalobu zamítl, ježto po jinými pozemkovými parcelami. Procesní soud žalobu zamítl, ježto ji podílníci se nemohli dohodnouti na zrušení spoluvlastnictví a jeho fysickým rozdělení, a jest dále toho názoru, že žalobkyně měly žalovati na dodržení ústně uzavřené směnné a dílčí smlouvy případně na podepsání takové smlouvy s obsahem v žalobním přednesu uvedeným a se všemi náležitostmi předepsanými pro skutečné nabytí věcných práv, na nichž se strany dohodly. Třebaže žalobkyně výslovně nežádají, aby žalovaná byla odsouzena k dodržení smlouvy uzavřené, tu přece nesejde na slovech v žalobní žádosti užívaných, nýbrž výhradně na tom, čeho se žalobkyně domáhají. Možno připustiti, že žalobní žádost jest poněkud neobvyklá, zejména pokud se domáhá výroku, že se spoluvlastnictví zrušuje, tu jest rozhodným pouze to, zda žalobkyně se domáhají toho, co mezi stranami bylo dohodnuto stran rozdělení a změny pozemků. Skutečný stav podle pozůstalostního jednání byl ten, že Marie K-ová jako vdova po zemřelém Janu K-ovi byla vlastnící ideálních polovic vl. čís. 76 a vl. čís. 207, Františka Ch-ová a Anežka C-ová každá vlastnící ideálních čtvrtin vl. čís. 76 a vl. čís. 207. Po změně provedené mezi Marií K-ovou a Františkou Ch-ovou byl stav ten, že Marie K-ová byla vlastnící ideálních $\frac{3}{4}$ vložky čís. 76 a ideální čtvrtiny čís. 207, ježto Františka Ch-ová se stala vlastnící ideální polovice vl. čís. 207 a Anežka C-ová zůstala vlastnící ideálních čtvrtin vl. čís. 76 a 207, jak se podává z výtahu z pozemkové knihy, týkajícího se těchto dvou vložek. Nynější žalobou chtějí žalobkyně dosíci, aby Anežka C-ová postoupila Žofii Š-ové jako právní nástupkyni Marie K-ové vlastnictví k ideální čtvrtině vl. čís. 76 a aby svolila k tomu, že po výmazu spoluvlastnictví Žofie Š-ové k ideální čtvrtině vl. čís. 207 celá tato vl. čís. 207 byla fysicky rozdělena mezi Františkou Ch-ovou a Anežkou C-ovou tak, aby Františka Ch-ová dostala západní část jednoho pozemku od přímky shora označené, kdežto východní část téže parcely a celá další parcela označená též co do výměry připadne Anežce C-ové. Ta část žalobní prosby, jež žádá zrušení společenství stran vl. čís. 76 a 207, jest vlastně předpokladem fysického rozdělení knihovních vložek. Druhá část žalobního petitu, jež se domáhá rozdělení společného nemovitého majetku v tom smyslu, že žalobkyni Žofii Š-ové připadá do výhradního vlastnictví nemovitost zapsaná ve vl. čís. 76, žalobkyni Františce Ch-ové západní část pozemkové parcely v určité výměře a žalované Anežce C-ové zbytek nemovitosti zapsané ve vl. čís. 207, a to tak, že hranicí mezi pozemkem připadajícím Františce Ch-ové a Anežce C-ové bude přímka probíhající od jihu na sever rovnoběžně s hranicí mezi jinými parcelami a že žalovaná jest povinna trpěti, aby žalobkyně Františka Ch-ová dala

společným nákladem se žalovanou provéstí zeměměřičem rozdělení nemovitosti zapsané ve vl. čís. 207, jak právě uvedeno, a vyhotovení příslušných a potřebných geometrických nákresů, není nic jiného než žádostí, že žalovaná jest povinna ve smyslu ústní dohody Žofii Š-ové postoupiti vlastnictví k ideální čtvrtině vl. čís. 76 a trpěti, aby vl. čís. 207 byla fysicky rozdělena podle úmluvy stran. Žalobkyně tedy nic jiného nežádají než to, co bylo mezi stranami dohodnuto smlouvou. Procesní soud proto věc nesprávně posoudil, má-li za to, že žalobní žádost nevyhovuje ústní dohodě sporných stran a neprávem žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Pokud jde o přípustnost žalobního petitu, odvolací soud správně usoudil, že po právní stránce není závady, by mohl býti vzat za podklad soudního projednání a rozhodnutí. Petit neobsahuje v sobě rozporu, není nezákonný, nelogický ani neurčitý, a nelze pochybovati, že na základě rozsudku a plánu o geometrickém rozdělení pozemků, který bude k němu připojen, bude možno provéstí nejenom fysické rozdělení společných nemovitostí, o něž tu jde, nýbrž, že na základě rozsudku a potřebných plánů, jež pořízeny budou během případné exekuce, může býti věc provedena také v pozemkových knihách. Není tedy závady ani s hlediska § 226 c. ř. s. nebo § 7 ex. ř. a pokud jde o pořízení plánů a vyměření geometrem, jeho volbou a poučením, jakož i v knihovním zápisu, ukazují exekučnímu soudu cestu §§ 353 a 350 ex. ř. Jinak je tomu, pokud jde o otázku, je-li žalobní nárok po stránce věcné opodstatněn. Odvolací soud vyřizuje odvolání žalobkyně opřené o jediný uplatňovaný důvod právní mylnosti převzal ve smyslu § 498 c. ř. s. všechna skutková zjištění učiněná procesním soudem prvé stolice pouze na základě mylného předpokladu, že prý jim nebylo odporováno. Postrádají proto právní vývody odvolacího soudu opřené o toto nesprávně převzaté skutkové zjištění podkladu. Bylo proto napadený rozsudek ve smyslu § 510, odst. 1 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 15534.

K pojmu hrubého nevděku podle § 948 obč. zák.

Urážlivé výroky obdarovaného pronesené v rozčilení proti dárci neodůvodňují »hrubý nevděk«, jestliže byly dárce vyvolány.

(Rozh. ze dne 23. října 1936, R I 835/36.)

Žalobkyně tvrdí, že žalovaná ji hrubě urážlivými výroky urazila, domáhá se určení, že odvolání daru žalované poskytnutého podle § 948 obč. zák. pro hrubý nevděk jest po právu a že žalovaná jest povinna dar jí vrátiti. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uložil